

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 267/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 29/2015 z 9. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané

porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listiny“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 8 ods. 2 listiny uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 29/2015 z 9. septembra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1 T 166/2011 zo 16. októbra 2011 odsúdený pre obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1, písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 120 mesiacov nepodmienečne. Toto rozhodnutie bolo uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 To 123/2013 z 19. decembra 2013 potvrdené, keď odvolanie sťažovateľa bolo zamietnuté.

Dovolaním najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 29/2015 z 9. septembra 2015 bola sťažnosť sťažovateľa odmietnutá.

Sťažovateľ namietal, že už z vyšetrovacieho spisu vyplýval nedostatočne popísaný a zistený skutkový stav, poukázal v tejto súvislosti na výpovede [REDAKOVANÉ] a predovšetkým namietal, že použitím agenta došlo k nezákonnému konaniu, čo v konečnom dôsledku malo vplyv na jeho obvinenie a odsúdenie. Tvrdil tiež, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa dopustil trestného činu v uvedenom rozsahu obžaloby. Okrem toho aj určená hodnota zaistených drog nezodpovedala skutočnému stavu a vlastne nebola preukázaná jej hodnota.

Na základe toho žiadal, aby ústavný súd vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu v konaní pod sp. zn. 3 Tdo 29/2015, jeho uznesením z 9. septembra 2015 došlo k porušeniu jeho ústavných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušeniu práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia už označených práv sťažovateľa z dôvodu absencie popisu konania sťažovateľa v uznesení Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Západ, oddelenia vyšetrovania sp. zn. ČVS: PPZ-49/Bok-Z-2011 z 19. apríla 2011, ktorým bolo sťažovateľovi vznesené

obvinenie. Sťažovateľ ďalej namieta neprípustné iniciatívne konanie agentky polície, nezákonnosť použitia agenta Rakúskej republiky, ako aj nesprávne zistenie hodnoty zaistených drog.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové závery a právne názory všeobecného súdu vyjadrené v jeho rozhodnutiach. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia jeho relevantných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

V odôvodnení namietaného uznesenia najvyšší súd okrem iného uviedol: *«V súvislosti s namietaným dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku (nezákonné použitie rakúskeho agenta) najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že uvedenými námietkami, obsiahnutými v dovolaní, sa v priebehu konania podrobne zaoberal tak prvostupňový) ako aj odvolací súd, ktorí legitímnosť použitia rakúskych príslušníkov Policajného zboru podrobne odôvodnili. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje predovšetkým na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Piešťany zo 16. októbra 2013, sp. zn. 1T 166/2011, s ktorým sa v plnoIn rozsahu stotožňuje a v ďalšom naň odkazuje.*

Použitie agenta na odhaľovanie trestnej činnosti je upravené v ustanovení § 117 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého agenta možno použiť na odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov zločinov, korupcie, trestných činov extrémizmu, trestného činu

zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, pričom jeho použitie je prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, alebo má byť spáchaný taký trestný čin.

V zmysle § 117 ods. 5 Trestného poriadku príkaz na použitie agenta vydáva predseda senátu, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora, ktorý musí byť odôvodnený aj skutkovými okolnosťami.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že použitie agenta sa realizovalo na základe žiadosti vyšetrovateľa policajného zboru, a to z dôvodu, že polícia disponovala poznatkami zo strany rakúskej polície o dodávke omamných a psychotropných látok zo Slovenskej do Rakúskej republiky, pričom tieto dodávky mala zabezpečovať osoba vystupujúca pod menom [REDAKOVANÉ]. Z dôvodu preukázania vyššej dôveryhodnosti agenta odbor špecializovaných trestných služieb Prezídia Policajného zboru využil možnosť použiť na tento účel príslušníka polície iného štátu v súlade s ustanovením § 10 ods. 20 Trestného poriadku. Následne prokurátorka Okresnej prokuratúry Piešťany požiadala o vydanie príkazu na použitie agenta rakúskej polície, pričom tento príkaz bol sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava daný.

Možnosť použitia príslušníka policajného zboru iného štátu ako agenta upravuje Zmluva medzi Slovenskou republikou a Rakúskou republikou o policajnej spolupráci podpísaná vo Viedni 13. februára 2004, uverejnená v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 252/2005.

Uvedená zmluva v článku 10 umožňuje použitie agenta na objasnenie trestných činov, pričom v odsekoch 1 až 6 je upravené použitie agenta jednou zmluvnou stranou (napríklad Rakúskou republikou) na výsostnom území druhej zmluvnej strany (na území Slovenskej republiky), pričom základným predpokladom na takéto použitie agenta je žiadosť zo strany rakúskych justičných orgánov. Tieto ustanovenia sa teda použijú v prípade, ak žiadajúca strana (Rakúska republika) vedie vlastné vyšetrovanie na vlastnom území a je nutné, aby v záujme objasnenia veci pôsobil agent aj na území požiadanej strany (na území Slovenskej republiky), pretože je to nevyhnutné na dôsledné objasnenie veci. Podobne by sa uvedené ustanovenia aplikovali aj v prípadoch, ak by vyšetrovanie viedla Slovenská

republika na svojom území... Na tieto prípady potom nadväzuje aj ustanovenie § 117 ods. 14 Trestného poriadku, podľa ktorého agent môže plniť svoje úlohy i na území iného štátu. O jeho vyslaní do zahraničia po predchádzajúcom súhlase príslušných orgánov štátu...

V predmetnom prípade však nebolo možné použiť tieto ustanovenia, nakoľko v uvedenej trestnej veci išlo o činnosť slovenskej polície, ktorá vyšetrovala trestnú činnosť páchanú slovenskými občanmi, na území Slovenskej republiky a za účelom objasňovania tejto trestnej činnosti len použila príslušníkov polície Rakúskej republiky ako agentov. V posudzovanej veci aj podľa názoru najvyššieho súdu bolo možné aplikovať ustanovenie článku 10 ods. 7 vyššie uvedenej medzinárodnej zmluvy, podľa ktorého zmluvné strany sú oprávnené navzájom si poskytovať agentov, ktorí konajú z poverenia a pod vedením príslušných orgánov druhej zmluvnej strany. Tento postup je zároveň v súlade aj s ustanovením § 10 ods. 20 Trestného poriadku, podľa ktorého agent je príslušník Policajného zboru alebo príslušník polície iného štátu, ktorý na základe príkazu prokurátora alebo súdu prispieva k odhaľovaniu, zisťovaniu a usvedčovaniu páchatel'ov zločinu, trestných činov uvedených v treťom diele ôsmej hlavy osobitnej časti Trestného zákona (ďalej len „korupcia“), trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

S poukazom na vyššie uvedené možno podľa názoru dovolacieho súdu konštatovať, že použitie príslušníkov polície Rakúskej republiky ako agentov bolo vykonané v súlade s ustanoveniami medzinárodnej zmluvy a Trestného poriadku...

Podľa § 117 ods. 2 Trestného poriadku konanie agenta musí byť v súlade s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí, ak ide o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa a zistené skutočnosti nasvedčujú, že páchatel' by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.

Je potrebné rozlišovať, či konanie agenta pri objasňovaní trestnej činnosti spadá pod tzv. skrytú aktivitu polície, alebo ide už o neprípustnú policajnú provokáciu...

Za kľúčovú odlišnosť skrytej aktivity polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia neiniciuje, t.j. nevytvára u kontaktovanej osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu vhodné podmienky. Tieto podmienky však

nesmú byť mimoriadne, ale objektívne možné v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom potom, čo páchatel' si osvojil úmysel spáchať trestný čin a preukázateľne spravil kroky k jeho spáchaniu.

Je potrebné uviesť, že činnosť agentky vystupujúcej pod menom [REDAKOVANÉ] bola od počiatku usmerňovaná prostredníctvom policajných orgánov Slovenskej republiky, pričom k jej použitiu došlo až po tom, čo polícia disponovala informáciami súvisiacimi s osobou vystupujúcou pod menom [REDAKOVANÉ], ktorá mala distribuovať drogy.

Dovolací súd má za to, že v posudzovanom prípade orgány činné v trestnom konaní za účelom odhalenia páchatel'a trestnej činnosti a zabezpečenia dôkazov o ich trestnoprávne postihnutel'nom správaní len vytvorili podmienky, ktoré boli v danom prípade obvyklé, pričom tieto nastali až po tom, čo si obvinený preukázateľne osvojil úmysel trestný čin spáchať.

Agent nemôže byť osoba, ktorá len pasívne čaká v prostredí, v ktorom sa má pohybovať. Podstatné pre použitie agenta je, že konanie agenta musí byť v súlade s účelom Trestného poriadku a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní, alebo usvedčovaní, ktorého sa zúčastňuje. Skutočnosť, že agent prejavuje záujem o kúpu drogy, že sa s obvineným viackrát stretne, pýta určité množstvo drogy, zisťuje predajnú cenu drogy, nie je navádzaním na spáchanie trestnej činnosti ani nezákonnou a aktívnou provokáciou...

Uznesenie vyšetrovateľa..., ktorým bolo vznesené obvinenie [REDAKOVANÉ] pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona obsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 206 ods. 3 Trestného poriadku. Z opisu skutku vyplýva, že obvinený [REDAKOVANÉ] si zadovážil od obvineného [REDAKOVANÉ] psychotropnú látku, ktorú následne prechovával do uskutočnenia predaja v [REDAKOVANÉ] pričom zo znenia je zrejmé, že obvinený [REDAKOVANÉ] mu túto psychotropnú látku zabezpečil.

Podstata skutku je určovaná účasťou obvineného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku aspoň čiastočne.

Totožnosť skutku neznamená, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu udalostí, o ktorých sa rozhoduje. Vykonávaním dôkazov sa získané poznatky o skutočnostiach môžu meniť, niektoré údaje môžu odpadnúť a naopak niektoré pristúpiť, nesmie sa však zmeniť podstata skutku. Podstata skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania alebo následku, prípadne aj ich čiastková zhoda. Pre zachovanie totožnosti skutku nemajú vplyv zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú (čas, miesto, spôsob vykonania, spolupáchatelia...), ak inak totožnosť konania zostala zachovaná.

V posudzovanej veci na základe výsledkov vykonaného dokazovania prokurátor v rámci obžaloby len spresnil konanie vo vzťahu k obvinenému [REDAKOVANÉ], avšak za súčasného zachovania totožnosti skutku...

Ak súd dospel k záveru, že hodnota drogy je spoľahlivo dokázaná použitím určitého dôkazného prostriedku a nepovažoval za potrebné v uvedenom smere vykonať ďalšie dokazovanie, takáto úvaha súdu nemôže byť skúmaná v jej dôkazno-hodnotiacej podstate. Odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu správnosťou a úplnosťou skutkového zistenia v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 74/2014 uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2014 pri trestnoprávnom postihu výroby, prechovávaní a obchodovania s omamnými látkami, psychotropnými látkami, jedmi a prekurzormi, okrem neoprávneného prechovávaní pre vlastnú potrebu. je zohľadnený účel tejto nelegálnej činnosti, resp. súboru na seba nadväzujúcich činností. Tým je majetkový prospech, v konečnom dôsledku nedosiahnuteľný bez fyzickej aplikácie dotknutej látky jej koncovými užívateľmi. Rozsah činu pri trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona nie je závislý na postavení páchatel'a ako výrobcu, predajcu, alebo na jeho zaradení v reťazci predaja omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora (ďalej len droga). Kvantifikácia rozsahu činu zodpovedá hodnote drogy pri predaji koncovým užívateľom (konzumentom).

Okresný súd, ako aj krajský súd teda správne vyhodnotili konanie obvineného [REDAKOVANÉ] ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi v zmysle § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona. Záver o spáchaní

trestného činu vo väčšom rozsahu možno vyvodit' z ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok malej škody (pričom malou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca 266 Eur). Nakoľko v predmetnej veci hodnota zaistenej drogy bola minimálne 9 317 Eur, táto škoda presahuje dolnú hranicu škody väčšieho rozsahu, čím obvinený naplnil kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi v zmysle § 172 ods. 2 písm. e/ Trestného zákona.»

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietali, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok

porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľa ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu, tiež nezistil, že by aplikácia a výklad citovaných ustanovení Trestného poriadku, ako aj zmluvy medzi Slovenskou republikou a Rakúskou republikou o policajnej spolupráci podpísanej vo Viedni 13. februára 2004 uverejnenej v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 252/2005 a s tým súvisiace právne závery najvyššieho súdu mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované uznesenie bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou či nedostatočne odôvodnené.

Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd vo svojom uznesení veľmi podrobne a precízne vyhodnotil všetky námietky sťažovateľa obsiahnuté aj v ústavnej sťažnosti, a preto je podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Na základe uvedených skutočností ústavný súd nezistil medzi napadnutým uznesením takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených základných práv sťažovateľa, ktorá by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožnila vysloviť ich porušenie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2016